

Г. ДАНДЕНЪ

Никакъ.

АНГЕЛИКА

Заклѣвамъ та отъ все сърце, а.

Г. ДАНДЕНЪ. (засмѣно и камъ
друга страна).

Пропа и моятъ петелъ. Какво. Не, не, ни-
какъ, искамъ да са откажа отъ тебе.

АНГЕЛИКА.

Еей добре, ако ма докарашъ до отчаяние,
казвамъ ти, че една жена въ това положение
е достойна за всичко, а ще направи нѣщо, за
което ще са каешъ.

Г. ДАНДЕНЪ.

Хе! а какво ще направишъ?

АНГЕЛИКА.

Сърцето ми е достигнало до крайно рѣше-
ние; е, съ този ножъ, когото гледашъ ще са
убия на мѣсто.

Г. ДАНДЕНЪ.

Ахъ! Ахъ! на добъръ часъ!

АНГЕЛИКА.

Стига толкова на добъръ часъ, всичките
хора знаятъ, тъготити що ми причинявашъ.
Когато ма намѣратъ мжртва, никой неще да